

ΜΟΥΣΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Μότσαρτ/Καβάκος Χάιντν-Χόγκουντ

ΚΑΒΑΚΟΣ - ΚΑΜΕΡΑΤΑ
ΚΣΑΛΤΣΜΠΟΥΡΓΚ: Από τον κύκλο «Τα κοντσέρτα για βιολί του Μότσαρτ» - που πραγματοποιήθηκε στο Μέγαρο ο Λεωνίδας Καβάκος με την Καμεράτα Σάλτσμπουργκ, ακούσαμε δύο συναυλίες (την τρίτη χάσαμε για... τεχνικούς λόγους) με τέσσερα κοντσέρτα (Κ 207, 218, 211, 216) και δύο Συμφωνίες (Κ 550, 543).

Η Καμεράτα Σάλτσμπουργκ, χαϊδεμένο παιδί του αρχιμουσικού Βεγκ, είναι από καιρό γνωστή για την υψηλή στάθμη απόδοσης κάθε ομάδας της: άριστα έγχορδα και ξύλινα πνευστά και χάλκινα με ένα ειδικό, ακατανίκητο θέλημα που το «γεννούν» τα πάντα ευαίσθητα, γκλισάντο ξεκινήματά τους. Όσο για την τέχνη του σοφίσιτ-μαέστρου Καβάκου θα ήταν περιττό να σχολιάσουμε τη λαμπρότητα και την εμπνευσμένη μορφή της, αν πρόκειται μόνο για τις μύριες αποδείξεις τους, του βιολιστή σοφίσιτ με τις μοναδικές πράγματι ικανότητές του, με την ευαισθησία, τη φλόγα και το ένστικτο που τον αφήνει να βρει τις συχνά ύπουλες χορδές πάντα στη σωστή στιγμή. Αλλά ο Καβάκος παρουσιάστηκε και σαν αρχιμουσικός

Της
ΛΙΛΥΣ
ΑΛΕΚΟΥ
ΔΡΑΚΟΥ

(μιας πολύ αφοσιωμένης ορχήστρας).

Και αυτός ο μαέστρος μετέτρεψε τα έργα του Αυστριακού μουσουργού σε

συνθέσεις των Μότσαρτ/Καβάκου. Από τις πολλές λύσεις του αινίγματος γύρω από τον αληθινό χαρακτήρα της Συμφωνίας Κ 550, π.χ. είναι: τάχα ένα δείγμα μελαγχολίας, απογοήτευσης, απαισιοδοξίας, «ξεροκεφαλιάς», καμουφλαρισμένης δραματικής επανάστασης; Ο μαέστρος Καβάκος διάλεξε το τελευταίο ως μορφή ερμηνείας. Με τη διαφορά ότι τίποτε δεν είναι καμουφλαρισμένο, μα τα πάντα εμπυχώνονται από το γνήσιο, δραματικό παλμό δίπλα στη μόλις αισθητή λεπτότητα. Και το πιο παράξενο σε όλη την ιστορία είναι ότι δέχεται σχεδόν αδιαμαρτύρητα αυτό το μίγμα Μότσαρτ/Καβάκου.

(Υπερόγραφο: Αν θέλετε να γνωρίσετε τη νέα μορφή βιρτουοζιτέ του Καβάκου, δεν έχετε παρά να ακούσετε από αυτόν έργα όπου συγχρόνως παίζονται μελωδίες και η συνοδεία τους, δίνοντας την εντύπωση ότι ο βιολιστής διπλάσιασε τα πάντα: το ένα βιολί, το ένα δοξάρι, τα δύο χέρια του).

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΤΝ: Που η Καμεράτα απέδωσε στο Μέγαρο με καθοδηγητή τον εμπνευσμένο αρχιμουσικό Χρ. Χόγκουντ. Η μουσική συνταγή του έργου φαίνεται απλή μα δεν είναι, γιατί προσπαθεί με όσα μέσα διαθέτει ο μουσουργός να δώσει όχι μόνο μορφή και σύνθεση ενός ιδανικά πηλασμένου κόσμου, όπως πίστεψε η χριστιανική θρησκεία και η διαφώτιση της εποχής... μα να βρει μορφή και η αρχή του χάους, με όλα τα πολύπλοκα μπερδεμένα δεδομένα ενός κόσμου χωρίς νόμου. Ο Χρ. Χόγκουντ, ένας αρχιμουσικός που η ερμηνεία του δείχνει εμπνευση και ισορροπία στις αποφάσεις, είναι επομένως ένας άξιος καθοδηγητής της ορχήστρας (Καμεράτα) και της χορωδίας (της ΕΡΤ, διεύθυνση Α. Κοντογεωργίου) με μια απόδοση άξια του μεγαλείου του έργου. Από τους τέσσερις σοφίσιτ-τραγουδιστές αναφέρομαι ειδικά στο βαρύτονο Δ. Γουίλσον/Τζόνσον, για τα φωνητικά και εκφραστικά προτερήματά του.